

Medlemmer vide, at alle fattige Forældre kunne søge Statsstiftud til Anbringelse af deres Børn paa saadanne Anstalter. Er det helt fattige Folk, kunne Kommunerne og Amtene hjælpe dem, og saa svarer Staten det halve, Kommunen $\frac{1}{4}$ og Amtet $\frac{1}{4}$. Det er Reglen. Men i en længere Mærkeliste har det været saaledes, at en stor Del af de fattige Forældre, der have meldt sig og meget gerne vilde have deres Børn ind paa Anstalterne, ikke have faaet deres Ønske opfyldt, fordi der ikke var Penge nok. De have modtaget det Svar her fra Kjøbenhavn: Der er ikke noget i Bejen, saa snart vi have Penge, men vi have ingen; Bevillingen er allerede opbrugt. Nu kan det ganske vist siges, at mangen en Moder gerne beholder sit aandsvage Barn hjemme, det skal jeg være den sidste til at tale imod, det har jeg ogsaa set Eksempler paa, men de, der kende, hvad det vil sige at have et aandsvagt Barn hjemme, ville ogsaa vide, at netop fattige Folk meget daarligt kunne have et saadant Barn i Hjemmet. Hvor Faderen og Moderen maa gaa paa Arbejde, og hvor et saadant aandsvagt Barn, der ikke kan være uden Tilhyn, skal være hjemme ved de andre Børn, der er det umuligt at beholde et saadant Barn hjemme, og vi have i min Kommune Eksempel paa fattige Hjem, hvor der har været et saadant Barn, og hvor Distriktslægen endog indstændig har raadet til at skaffe et saadant Barn bort fra Hjemmet, da det ikke var umuligt, at det kunde paaføre de andre Børn Smitte. Distriktslægen mente, at det ikke var urimeligt, at det kunde smitte, det var nemlig epileptisk, havde Krampeanfald. Jeg tror, at det vil være nødvendigt at faa en Del af disse Børn ind paa Anstalten, men Forholdene ere som sagt saaledes, at man ikke har Penge nok. Hvert Aar bliver der afvist Børn, og det i en mere og mere stigende Grad Aar for Aar. I 1876 blev der kun afvist eet Barn, som der ikke var Penge til, men allerede Aaret efter blev der afvist 23. I 1879 blev der afvist 39, i 1880 72, i 1885 87 aandsvage, og i 1889 maatte man afvise 200 aandsvage, som ikke kunde komme ind paa Anstalterne, skønt der var Pladser ubesatte, men man manglede de fornødne Midler dertil. Det er oplyst, at i Forfjor laa der 309 Ansøgninger i Ministeriet, som der ikke kunde bevilges Penge til; deraf vare 97 fra Forældre, hvis Børn allerede vare paa Anstalterne eller fra Kommuner, som allerede havde Børn paa Anstalterne. Det er noget, som de Herrer, der have haft med kommunale Sager at gøre, meget vel vide, at Kommunerne meget ofte maa hjælpe

saadanne Børn ind paa Anstalterne, at det er ligefrem uforsvarligt at have dem hjemme, og naar de ikke kunne faa Statsstiftud, maa de selv betale Summen, men antage og haabe paa, at Statsstiftuddet nok skal komme. Naar nu i Aar de forlangte 40,000 Kr. foreslaas nægtede, saa er jeg for mit personlige Bedkommende kun gaaet med til at foreslaa Nægtelsen af den Grund, at netop Posten er bleven sat kalkulatorisk, og jeg er ikke hange for en kalkulatorisk Post paa dette Omraade, thi Begrænsningen ligger jo dels deri, at Anstalterne have et vist Antal Pladser, og naar de ere fyldte, kan der ikke komme flere, men det ligger ogsaa i det Antal Ansøgninger, der komme ind. Naar der ikke kommer flere Ansøgninger ind, bruger Ministeren jo ikke flere Penge, det følger af sig selv, og jeg vil nødig have det saadan, som vi have haft det i mange Aar, at der ligger en Mængde Ansøgninger inde fra fattige Folk om at faa deres Børn optagne paa en saadan Anstalt, men de maa afvises af Mangel paa Penge. Den ærede fungerende Ordfører sagde, at vi mulig ad Aare kunne komme til at fastsætte Summen. Ja, det kan være, naar vi have prøvet det et Aar og set den Virkning, det har haft, — derom skal jeg ikke udtale mig — men jeg vil anbefale ærede Medlemmer at stemme for Forslaget, som det foreligger.

Det ærede Medlem fra Åsens (Berntsen), som holdt en i mange Maader humoristisk Tale, kom ogsaa ind paa Understøttelsen til afdødiget Seminarlærer Gulbrandsen, og han sagde, at han vilde stemme for Forslaget derom, fordi han mente, at der i sin Tid fra Administrationens Side var gjort denne Mand Uret. Det skal han have Tak for, men han skal ingen Tak have for, at han traf sine private Stridigheder med vedkommende Mand, enten i Bladene eller andet Steds, med ind her i Salen og derved angreb ham fra et Sted, hvor han er afstaaen fra at kunne forsvare sig, fordi han ikke kan være til Stede her. Det er noget, jeg ikke før har set Eksempler paa. I øvrigt hvad Understøttelsen angaar, skal jeg ikke komme meget dybt ind derpaa. Jeg anser denne Mand for fuldt saa værdig til Understøttelse som mange af dem, der understøttes paa

Rettelser.

Sp. 2582, S. 12 f. n.: Efter „skal“ tilføjes: „lade dem“.
— 2653, S. 1 f. n.: „ $\frac{1}{4}$ “, læs: „ $\frac{1}{2}$ “.